

László Liza

Fejsérülés

Áll anyám, távol a tűztől,
megégne, ha itt lenne velem.
A fény esése, ahogy kettészeli
az orra és szája közötti mélyedést.
Félbevágott arcát nézem és tudom,
itt a helyem, ezekben az arcához
idomított mondatokban.

Áll anyám, távol a tűztől,
megégne, ha itt lenne velem.
A legszelídebb formája ez annak,
ahogy egy embert magára hagynak.
Mint belenyúlni egy sebbe,
fejsérülés után letörölni a vért,
ilyen gyengéden hagyom őt
egyedül a sötétben.

Jutalom

Anyám nyakát összeroppantja
a nevetés, elcsuklik a hangja,
mikor hozzám beszél.
Ilyenkor, vagy ha megijed,
a szájába dugja öklét. Mélyén,
mint kibontásra váró ajándék,
vár rám a jutalom.

Anyám véresre harapja ökleit.
Így gondoskodik arról, amiről nem
volna szabad. Még távollétében
is vigyázza lépéseim rendjét,
éjszakám tisztaságát. Sokat
álmodom vele, nyitott sebként
tátongó arcával. Felébredek,
mielőtt megérinteném.

László Liza 1997-
ben született
Budapesten. Egerben
és Salgótarjánban nőtt
fel, most Szegeden él, a
SZTE BTK magyar szakos
hallgatója.